

SEDMÝ SMYSL

OSTROV ZASVĚCENÍ

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl
OSTROV ZASVĚCENÍ

Ostrov zasvěcení

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

© Ilka Pacovská, 2012

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2012

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-02882-8

Nález kouzelného prstenu

První paprsky nového dne olízly mořskou hladinu na obzoru, když v komplexu budov za důkladným plotem zazněl pronikavý hvizd, za kterým následovaly úsečné povely. Ačkoli nápis na bráně hlásal, že zde najdete *Útulný domov*, podle zvukové kulisy to tak vůbec nevypadalo. Zlostné hlasy dospělých se mísily s dětským křikem a pláčem. Všude bylo plno shonu a dusání.

Díky skromným příspěvkům od starosty města tady mohli najít domov sirotci z blízkého okolí a občas se tu objevily i děti, jejichž rodiče skončili ve vězení.

Pokud někdo přivedl dítě a složil do rukou sester vydatný finanční dar, stačilo jen nadiktovat údaje o rodičích a den narození dítěte, pokud je dotyčná osoba věděla, a dítě bylo přijato.

Hanka bleskově složila deku a hodila na sebe zástěru a teplou vestu, kterou měla v noci stočenou pod hlavou místo polštáře. Jaro sotva začalo a venku bude ještě pěkná zima. Smutně se podívala na své potrhané punčochy, ze kterých koukaly oba palce a taky jedna pata. Moc už nehrály. Rychle

vyběhla na dvůr a zařadila se na své místo mezi ostatními chovanci pracovního věku, což bylo zhruba mezi šesti a čtrnácti lety. Před ní stál devítiletý Sváťa, který vzrůstem zaostával za průměrem, takže musel stát v první řadě. Ruce měl předpisově založené vzadu. Neodolala a pošimrala ho na dlani. Pokusil se zachytit její prsty, ale nepodařilo se mu to. Ohlédnout se neodvážil, Hanka však věděla, že se usmívá. Sváťa se usmíval skoro vždycky. Bylo až neuvěřitelné, jak se dokázal dívat na svět s radostí i v tomto neradostném prostředí, kde vyrůstal.

Vedle Hanky téměř smykem dorazila na své místo Paula. Moc nechybělo, aby byla mezi posledními, které Bachařka poháněla prutem. Nakonec stáli všichni v pozoru a čekali, co pro ně jejich nejprísrnější vychovatelka přichystala.

„Dneska bych to tipla na plážový výlet,“ zašeptala skoro neslyšně Paula, „byla větrná noc, vsad se.“

„Sázím na sbírání šutrů na poli,“ mrkla na svou starší kamarádku Hanka.

„Ssst, buďte ticho,“ syknul na ně někdo zezadu.

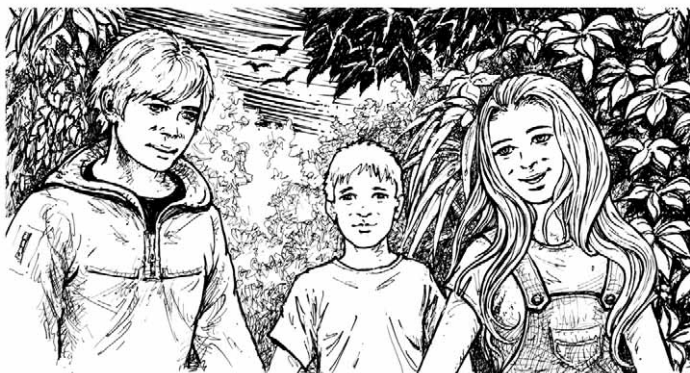
Bachařka se rozkročila před srovnaným zástupem dětí, kývla na dva chlapce na kraji řady a ti začali okamžitě počítat přítomné. Hanka si pomyslela, že kluci počítání pouze předstírají, protože dnes tu stáli všichni a bylo jasné, že jich je přesně čtyřicet. Bachařka na jejich součet kývla a vytáhla z kapsy ušmudlaný papír. Všichni zpozorněli. Pokud si musela něco zapsat, pak to bude důležité. Papírem se v domově velice šetřilo a do dětských rukou se vůbec nedostal.

„Z řady vystoupí Paula dvě, Simona a Berta. Pojdte ke mně! No tak, to to trvá! Poklusem!“

„Sbohem,“ šeptla Paula, pohladila Hanku po lokti a doběhla se k Bachaře.

Hanku zamrazilo v zádech. Dnes došlo i na Paulu. Vychovatelky rozhodly, že dospěla a přestoupí do výběro-

vého baráku. To znamená, že už se s ní neuvidí. Hanka nechápala, proč je zakázáno vidět se s dětmi z výběrového baráku. Vždyť co je na tom zlého popovídat si s někým, s kým jste se kamarádili několik let. Věděla, že se o to někteří snažili, ale nepodařilo se jim to a byli i za pokus o kontakt přísně potrestáni. Tolik by chtěla zůstat s Paulou pohromadě... Do očí se jí tlačily slzy, Hanka však nechtěla brečet, aspoň ne teď a tady. Zatnula zuby a zaryla nehty do dlaní. Sakra, sakra, sakra, říkala si stále dokola, aby vztek zvítězil nad lítostí.

„Doplňte řady!“ zazněl další příkaz a na Paulino místo postoupil ze zadní řady Rafan. Podívala se na něj a rychle odvrátila zrak, když se jejich pohledy střetly. Hanka nevěděla, co si má o něm myslet. Často provokoval, z legrace se s ní boxoval, posmíval se jí, že je pomalá, ale nikdy jí doopravdy neublížil, nikdy ji neudeřil naplno. Ostatní kluci takové ohledy neměli. Hanka se rvát uměla a nic si nenechala líbit, jenže některé kluky přeprat nedokázala. Rafan zvládl úplně všechny. Nebyl větší než ostatní, ale byl velice rychlý, nevypočitatelný, prostě uměl překvapit.

„Nástup k jídlu!“ zavelela vychovatelka a ukázala na konec řady, odkud se děti daly na pochod k výdejně potra-

vin. Bylo velice těžké jít k jídlu pomalu a spořádaně, když člověku v žaludku škrundala nekonečná serenáda, ale každý moc dobře věděl, že za neukázněnost by ho čekala hladovka nebo pobyt v díře. A o to nikdo nestál. Hanka se pokradmu ohlédla za Paulou a v okamžiku, kdy Bachařka koukala jinam, jí nenápadně zamávala. Paula se odpovědět neodvážila.

Zvolna napochodovali na rozblácený prostor s dřevěnými lavicemi a po jednom se natahovali na pult, kde se krčil krajíc chleba a zlomeček syra, a světe, div se, i svrasklé staré jablko. Hanka se snažila odhadnout, kde je větší jablko a pro který tácek se natáhne. Stejný nápad však mělo už několik dětí před ní, proto se k pultu postavila jedna z vychovatelek a začala tácky sama podávat. Na Hanku se jako na just dostalo maličké, zespodu i kapku nahnilé jablko. Smutně si šla sednout na lavici k jednomu pohárku s čajem.

Rafan si za moment sedl vedle ní. Na toho se dostalo jablko červené a mnohem větší.

„Hele, dám ti svoje jabko za tvůj sejra,“ drcnul do ní loktem, jako by jí četl myšlenky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a hbitě provedla výměnu, aby si to náhodou nerozmyslel. Vlastně to byla báječná snídaně. Copak má asi Paula, pomyslela si. Říkalo se, že ve výběrových barácích je jídlo mnohem lepší a je ho i víc. Ale kdoví. Nevěděla o nikom, kdo by si mohl s těmi, co přestoupili, promluvit. Možná je to jen fáma, aby přestupující nedělali potíže.

Ještě než stihli dojíst, ozval se hvizd píšťalky a na stupínek u výdeje vystoupila sestra Fanina. Přečetla seznam pěti jmen a zavolala vybrané do kuchyně jako pomocníky při přípravě jídla na dnešní den.

Jako další na stupínek vkročila sestra Agáta a ostatním oznámila, že dopoledne stráví sběrem mušlí a jantarů na

pláží a odpoledne odklizením kamení z pole. Jasně, Paula měla pravdu. Bouřlivá noc určitě na pláž vyplavila kdeco a mušličky se dají dobře zpeněžit u zdejších pobřežních umělců. Ti chudší chodili sbírat sami, ale bohatší si mohli šetřit záda a koupit jen to nejlepší za celkem směšný peníz. Zbytky mušliček prý sestry přidávali do zázračného hnojiva, o které byl taky docela zájem.

Sestra Agáta je seřadila do dvojstupu. Každému uvázala kolem krku oranžovou stuhu, jako vždy, když vycházeli mimo Útulný domov. Vedle Hanky se nacpal Sváťa a obdařil ji zářivým úsměvem.

„Já teda nevím, čemu se křeniš...“ zavrtěla hlavou Hanka.

„No, je pěkný den, přestalo pršet, byla bohatá snídaně, jdeme k moři a můžu si s tebou celé dopoledne povídat. Sestra Agáta nás kvůli tomu trestat nebude, takže co nám schází?“

„Paulu odvedli...“

„Já vím, byly jste kamarádky. Je mi to líto. Ale třeba si ji někdo brzo vybere a bude volná.“

„Volná?“

„Ty se netěšíš, že se odtud jednou dostaneš?“

„Já nevím. Neumím si to představit... Docela by se mi líbilo pomáhat někde v kuchyni u hodných pánů nebo pěstovat zeleninu a ovoce... I když to asi budeš jednou spíš ty. Myslím pěstovat zeleninu a květiny. Pod tvýma rukama se všemu tak daří, jak to vlastně děláš?“

„Nevím. Líbí se mi práce s rostlinami. Ale mám strach, že si mě tu sestry budou chtít nechat napořád. Že se nikam jinač za celý život nepodívám. A já bych moc rád viděl lesy, hory, louky. Víš, Hanko, jednou bych si přál bydlet vysoko v horách, někde u lesa, aby tam byl krásný rozhled do kraje a divoké louky kolem.“

„Krásný sen. Ale trochu nereálný. To bys musel mít kouzelný prsten a spoustu peněz – možná by stačilo najít poklad. Co ty na to?“

„Jasně, že mě to nenapadlo. To by určitě pomohlo a dáme se do toho hned. Podívej, co všechno moře vyplavilo. Stačí jen dobře hledat a já cítím, že ty dnes budeš mít štěstí.“

Sestra Agáta rozdala všem plátěné pytlíky a sama se usadila na plochý kámen nad pláží, aby měla děti na očích. Vlastně je ani moc hlídat nemusela. Děti měly ještě čerstvě v paměti potrestání chlapce, který se pokusil utéct před dvěma týdny. Byl hned druhý den chycen a velice tvrdě potrestán. A před týdnem na následky pobytu v díře zemřel. Kdo by si chtěl připravit podobný osud? Ostatně z pláže by nebylo snadné nenápadně utéct, pokud byste nechtěli plavat několik hodin ve studené vodě. Navíc uprchlíci nebyli nikdy nikde vítanými hosty. Sestra Agáta si zkrátka starosti nepřipouštěla a hodlala si užít klid a odpočinek u moře. Moc teplo sice ještě není, ale během dopoledne by se to mohlo zlepšit.

Děti se rozběhly po pláži a každý se snažil najít tu největší mušli nebo jantar. Za úspěch bylo možné dostat u oběda dvojitou porci. Hanka si sundala sandály a punčochy a zvolila hledání v příbojovém pruhu. Voda byla ledová, ale příjemná. Brouzdání bosky v písku a vodě jí přinášelo pocit klidu a svobody. Sváťa ji provázel v bezpečné vzdálenosti na břehu, kam už vlny nedosahovaly, a pokud přišla někdy nějaká větší, se smíchem utíkal před přívalem mořské vody do bezpečí.

„Podívej, Hanko, ta je nádherná,“ zahalekal najednou Sváťa a vítězoslavně zdvihl nad hlavu velkou zakroucenou ulitu. Tonek, který sbíral poblíž, se přišel zamračeně podívat. Už už ji chtěl Sváťa strčit do svého pytle, když Tonek najednou udělal dva rychlé kroky, strčil do něj a vyrazil mu

ulitu z ruky. Potom ji sebral a ušklíbl se: „Stejně seš mrňous a žádný přídávky na obědě nepotřebuješ. Najdi si jinou.“

„Tonku, ty lumpe, okamžitě mu to vrať,“ zaječela Hanka z vody a začala se rychle brodit ke břehu.

„Kdo ji zvedl, tomu patří! A já ji vlastnoručně zvedl, nebo snad ne? Chceš se prát? Chceš do díry?“

Hanka byla útokem na malého bezbranného Sváťu tak rozzuřená, že na nic nebrala ohled a strhla Tonka do písku, kde ho začala fackovat. Jenže Tonkova váhová převaha byla příliš velká. Chytil Hanku za ruce, shodil ji ze sebe a kroutil její ruce, až byla nucena kapitulovat.

„A teď hezky popros, abych tě pustil,“ nařídil jí.

„Neper se, Hanko, ať si tu ulitu nechá. Já opravdu nepotřebuju větší oběd. A ty ji pusť, než si nás všimne vychovatelka a budeme bez oběda všichni. Tonku, pusť ji prosím, ona už se nebude prát,“ snažil se Sváťa zachránit situaci. Hanka se zmítala, ale rozhodně nevypadala na to, že se přestane prát a začne prosit.

„Okamžitě toho nechte! A ty ji pusť! Slyšel jsi mě?!“

Rafanův autoritativní tón zchladil zuřivost obou bojujících. Zdálo se, že Tonek dívku nepustí. Rafan přistoupil k nim a Tonka odstrčil. Uvolněná Hanka vypadala, že se chystá v útoku pokračovat, ale Rafan ji chytil za ruku: „Nech už toho konečně, chceš nás všechny přivést do maléru?“

Chvíli se mu zuřivě dívala do očí, ale bylo vidět, že se uklidňuje a vítězí její zdravý rozum.

„Tak ať to okamžitě vrátí!“

„Co ty na to, Sváťo, chceš tu ulitu zpátky?“ zeptal se Rafan a pustil Hančinu ruku.

„Nechci. Tonek má určitě větší hlad než já, ať si ji nechá. Měli bychom se rozejít, vychovatelka po nás kouká,“ kývl ke břehu Sváťa, sebral svůj pytlík a vyrazil znovu na obchůzku

kolem břehu. Tonek se s vítězoslavným úšklebkem otočil a vydal se opačným směrem.

„To není spravedlivé,“ rozčilovala se Hanka a snažila se oprášit si písek ze zástěry a z vesty.

„Život není spravedlivej. To ještě nevíš? Nemělas volit zápas na tělo, to bylo pro tebe nevýhodné. Tonek je pomalej. Kdybys ho kopla a uhnula, nebo ho strčila a tu ulitu mu sebrala, měla bys mnohem větší šanci vyhrát. Trochu uvažuj, než někoho příště napadneš. Každý má své slabiny, kterých můžeš využít. Jenom je potřeba usměrnit svou zůřivost správným směrem.“

„No jo, pan chytřej... Radši pojď taky sbírat, nebo si nás Agáta podá. Chápeš to? Sváťa si klidně řekne, že tu ulitu nechce! Sakra, copak ten kluk nemá žádnou hrdost? Každýmu furt jenom ustupuje, nikdy se nenaštve, pořád se usmívá. Někdy je fakt nesnesitelný! Příště se otočím na druhou stranu a nechám ho, ať si to vyřeší po svém.“

„Ale neotočíš. Jen si to přiznej, máš ho ráda, stejně jako on má rád tebe. Nevšimla sis? Je do tebe zamilovanej.“

„Kdo? Náš svatej Sváťa? Nesmysl!“

„Svatej. Jo, to je přesný. Má nadání, ale v domově nemá šanci se učit. Měl by se dostat na Ostrov volby. Určitě by získal výuku zdarma. Jenže sestry to nedovolej. Měl by tam utéct. Možná by se na ostrov dalo doplavat...“

„Hej kámo, nemáš úžeh? O čem to tu žvaníš? Jakej ostrov, jakej útěk? Copak jsi neviděl Brandyho, když vyšel z díry? Tady útkej končej smrtí.“

„Sváťa se potřebuje učit, jednou z něj bude velkej mág. Copak to nevidíš? Sáhne na uschlou kytku a ta rozkvetě.“

„Vidím. Ale nevím, jak mu pomoci.“

„Musí utéct. Na Ostrov volby se jezdí od devíti let. Měl by se tam dostat co nejdřív. Během jara tam vyrážejí bohatí. Ale v posledním letním týdnu je ostrov otevřen i pro chudáky. Jen

si musí zaplatit kousek místa na lodi, aby se tam dostali. Děti s velkým nadáním berou do školy magických sil zdarma.“

„Kdo ti to všechno řekl? Odkud víš takové věci? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela.“

„Měl jsem knihu. Jmenovala se Brána vzdělání. Tam o tom psali.“

„Ty umíš číst?“

„Co se divíš? Vždyť ty taky. Viděl jsem, jak učíš i Svátu.“

„Chtěla bych tu knihu vidět.“

„Bohužel. Shořela s roštím, ve kterém jsem si ji schoval a nestihl ji uklidit na bezpečnější místo.“

„To teda byl blbej nápad.“

„Jo, to teda byl.“

Najednou narazili na místo pokryté mušličkami. Klekli si a dali se do sbírání. Hanka našla dva malé jantary a Rafan jeden velký.

„Senzace! To by mohlo vylepšit oběd,“ zaradoval se, „nechceš se o něj se mnou poprat?“

„Dej pokoj,“ odstrčila ho Hanka a dál hrabala v písku a vybírala mušle. Najednou narazila na zvláštní předmět. Vylovila jej a položila si ho na dlaň. Rafan se k ní naklonil, aby zjišťoval, co si tak prohlíží.

„No ne, tys našla prsten! Ale za ten asi přídavek k obědu nedostaneš, je takovej matně šedivej, nic moc. A navíc je tak velkej, že by spadl z prstu i Agátě. Zkus ho vyleštit, třeba to půjde.“

Hanka poslechla a dřela prsten pískem a pucovala růžkem vesty, ale zdálo se, že se vůbec nic nezměnilo. Stále to byl matně šedivý jednoduchý kroužek bez lesku. Hanka pokrčila rameny a zkusmo si ho navlékla na prostředníček. V ten okamžik se jí udělalo mdlo, zatočila se jí hlava a nemohla popadnout dech. Pokoušela se nadechnout a zatápala rukama kolem sebe.

Rafan ji chytil za ramena a zatřásl s ní: „Hanko, co ti je, co se stalo?“

„Já nevím, Rafe, nemohla jsem dýchat... Už je to dobrý.“

„A sakra,“ vyděsila se, když se podívala na ruku. Kroužek se zmenšil přesně na její prostředník a stříbrně zářil. Hanka se ho rychle snažila sundat, ale nešlo to. Držel jak přirostlý. Nešťastně zvedla oči, aby našla radu u Rafana. Ten však na ni hleděl s nevěřicným úžasem.

„Já asi vím, co to je,“ zašeptal.

„Nejde to sundat. Co s tím sakra mám dělat? Já ho nechci. Bachařka mě zabije. Řekni, co to je, tak mi přece porad.“

„Nepanikař, Hanko,“ snažil se ji uklidnit Rafan a chytil ji za ruku, aby se na podivný šperk podíval zblízka. Prsten stříbrně zářil a seděl na prstě tak těsně, že s ním nebylo možné pohnout ani o milimetr. „Obávám se, že ho nesundáš. V knize psali, že na Ostrově volby jsou nádoby s prstěny. Adept volby si jeden navlékne. Pokud se prsten přizpůsobí jeho velikosti, může vejít do labyrintu. Pokud prsten nedrží, adept nemá sedmý smysl, a protože nevládne žádnou magií, labyrint ho dovnitř nepustí. Ale nepsali, že by měl prsten měnit barvu. Tak nevím. Měli bychom se na to zeptat některé vychovatelky. Ale které?“

„Já se bojím. Až to uvidí Agáta, odvede mě rovnou k Bachařce,“ zavrtila Hanka nešťastně hlavou nad svou situací. Snažila se prstýnek sundat zubama, zkoušela, jestli by nešel naříznout ostrou mušlí, ale akorát si poranila kůži kolem, kroužek na její ruce seděl jako přibitý.

„Zeptáme se ošetřovatelky Kornélie, ta je mírná. Když od ní dostanu pohlavek, je to spíš jako pohazení. A víš co, počkej, Hanko, musíme s tím něco udělat, aby si Agáta prstenu nevšimla.“

Rafan odtrhl úzký proužek dole od své košile, namočil ho do krve z Hančina poškrábaného prstu a zavázal pruh

kolem zářícího prstýnku, aby krev na hadru byla na první pohled viditelná.

„To by mělo zatím stačit a ty budeš mít aspoň důvod navštívit Kornélii. Požádáš o ošetření a zeptáš se jí, co s tím. A nebreč, nesluší ti to.“

Hanka ještě jednou popotáhla a utřela si oči. Jenže pocit divného strachu kolem žaludku neustával, spíš sílil. Vůbec se jí nechtělo zpět do domova, chtělo se jí utéct, schovat se, umřít, jen aby nemusela řešit tuhle podivnou situaci.

„Pojď, musíme ještě něco nasbírat.“ Rafan jí vrazil do ruky její pytlík s nálezy a sám se taky pustil znovu do práce.

Hanka sice pokračovala ve sběru, ale její ruce pracovaly automaticky, aniž by Hančina mysl vnímala, co dělá. Přemýšlela nad tím, co jí řekl Rafan, a nemohla se v tom vyznat. Co je vlastně normální? Je magie normální, nebo není? Proč jim o tom v domově nikdy nic neřekli? Používá Bacharka magii, když posílá provinilé do díry? Když někdo umí něco lépe než ostatní, je to magie? Má v sobě každý člověk magii? Asi ne, když prsteny na někoho reagují a na někoho ne. Nikdy neslyšela o nikom z domova, že by se odešel učit. Z domova se odcházelo jen do vojska, do služby nebo na farmu. Škoda že tu není Paula, aby se jí zeptala. Paula většinou věděla mnohem víc, než jim říkaly sestry. A trochu si pamatovala i na své dětství tam venku. Její matku před lety poslaly úřady do vězení a ona ve svých osmi letech musela zůstat v Útulném domově. Když se poprvé setkaly, Paula plakala a nebyla k zastavení. Hodně dlouho jí trvalo, než se dokázala zasmát jako ostatní děti. Tedy, ne že by v domově bylo moc věcí k smíchu, ale člověk to občas potřebuje. Zasměje-li se člověk některým malérům, zdají se mnohem snesitelnější.

Ale teď se nedokázala smát ani Hanka. Tenhle malér se zdál vážnější než ty, se kterými se dosud potýkala. Nasbírala s bídou půl pytlíku mušlí a věděla, že nebude po-

chválená. Ale to je vedlejší. Bála se i podívat na svůj zavázaný prst, aby na něj nepřitáhla nežádoucí pozornost.

Připadala si pořád trochu jako ve snu, když je sestra Agáta řadila na cestu zpátky do Útulného domova. Vlastně cestu ani pořádně nevnímala. Najednou byli na dvoře a sestra Berta přebírala vycházkové stuhy a jejich úlovky. Nad Hančiným sběrem se zamračila: „Dneska ses moc nevytáhla, má milá, copak jsi na pláži dělala, že toho máš tak málo?“

„Já, já se omlouvám. Snažila jsem se vyhrabat tenhle jantar a přitom jsem se pořezala o nějaký ostrý úlomek. Hrozně to bolí a pořád to krvácí.“

Bertu trochu ukonejšil pohled na pěkný kousek jantaru a znechuceně a trochu štítivě se odtáhla od Hančina zavázaného prstu. Nesnášela krev a ani nechtěla vidět, co obvaz ukrývá. Zaplaťpánbůh že tu není Bachařka, u té by jí to neprošlo tak hladce, pomyslela si Hanka a čekala, jak se sestra Berta nakonec rozhodne. Rukou si utřela slzy, které nebylo vzhledem k situaci těžké ze sebe vymáčknout.

„Zajdi si místo oběda za sestrou Kornélií, ať se ti na prst podívá. Doufám, že příště budeš opatrnější, a nemysli si, že ti někdo bude schovávat jídlo nebo že se vyhneš odpoledním pracím. Já se pak Agáty zeptám, jestli ses neulejvala, tak to ani nezkoušej, jasný?!“

„Jasný a děkuji, sestro Berto,“ odpověděla Hanka a střelhibtě vyrazila do budovy do prvního patra, kde byla ošetrovna. Takže až sem to celkem šlo. Ale co sestra Kornélie? Co jí řekne? No, musí se to zkusit, stejně není jiná možnost.

Dveře ošetrovny byly zavřené, takže Hanka musela zaklepat.

„Co je?“ vykoukla nevrle Kornélie a uhlazovala si po mačkanou sukni. Hance připadalo, že se právě probudila.

„Dobrý den, sestro. Potřebovala bych pomoct, mám veliký problém s prstem. Posílá mě sestra Berta, abych vám to ukázala.“

„Jo, jasně, tak pojd' dovnitř,“ kývla na ni zdravotnice a pustila ji dál. Místnost byla čerstvě vymalovaná, jinak se tu od té doby, co sem Hanku přivedli se zlomenou rukou, nic moc nezměnilo. Na lůžku pro pacienty ležela zmuchlaná deka. Kornélie ukázala na židli, kam si Hanka poslušně sedla.

„Sundej si ten hadr z prstu,“ přikázala a natáhla se do police pro jedovatě zelenou dezinfekci. Hanka poslušně sundala hadr a před sebe natáhla špinavou ruku, na které nepatříčně jasně zářil stříbrný kroužek. Kornélie zůstala chvíli stát jako solný sloup, pak opatrně položila dezinfekci na stůl a přitáhla si křeslo, aby se do něj mohla posadit proti Hance. Vzala do dlaní její ruku a pokusila se prsten stáhnout, ale držel jako přilepený.

„Já za to nemůžu,“ vzlykla Hanka, „našla jsem ho v pís-ku a jen jsem si ho chtěla zkusit, jenže on mě chytil, zmenšil se a teď nejde dolů. Pomozte mi prosím. Určitě bych ho odevzdala, kdyby se nestalo tohle. Fakt jsem se snažila ho sundat...“

„Holka nešťastná, cos to provedla? Víš, co to je za prsten?“

Hanka sklopila oči a zavrtěla hlavou.

„To je malér, to je malér... Běž k umyvadlu a namydli si prst, jestli by to přece jen nešlo.“

Dívka poslechla a Kornélie jen zamračeně sledovala, jak zkouší všechno možné, aby ho stáhla. Nakonec se Hanka otočila a nešťastně pokrčila rameny.

„Budeme ten prst muset amputovat, jinak to opravdu nepůjde. Je mi to líto, děvče, jiné východisko pro tebe nevidím.“

„To jako myslíte uříznout?“ vyděsila se Hanka. „To ne, to proboha ne!!! Já ho zašpiním, aby nebyl vidět, nikdo si ho nevšimne. Nebo se mi ho možná podaří sundat. Nemůžete mi kvůli prstenu uříznout prst, to přece nejde!“

„Ráda bych ti pomohla jinak, ale žádná jiná možnost tu není. Ještě se poradím se sestrou Bachovou.“

„Ne, prosím ne, já to ještě zkusím sundat, určitě to nějak musí jít. Že mi prst neuříznete?“ škemrala nešťastná dívka tak zoufale, až Kornélie pokrčila rameny a zavrtěla hlavou.

„Víš co, dám ti ještě čas do večera. Večer se mi přijdeš znovu ukázat a rozhodneš se, jestli si ho necháš uříznout, nebo to ráno oznámíš vrchní sestře. Tohle je opravdu zapeklité situace a já ti jinak pomoci nedokážu. Takže večer tě chci vidět a ne aby tě napadla nějaká volovina jako třeba útěk. Uvědom si, že přijít o prst je mnohem snesitelnější než přijít o život. Jasně?“

Kornélie překryla prsten gázou a zavázala ji kolem ruky. Podala Hance rukavici, kterou přidělovala při drobném zranění, aby svěřenci mohli pracovat a nezavlekli si do rány infekci. „Tak večer!“ připomněla a vystrčila dívku ze dveří.

Hanka se vypotácela na dvůr celá zelená a uplakaná. Její skupina se právě řadila k odchodu na zorané pole. Rafan ji zatáhl do řady a zvědavě se zadíval na ruku v rukavici: „Tak co, šlo to?“

Jen mlčky zavrtěla hlavou a slzy jí nezadržitelně tekly a nechávaly na ušmudlané tváři vlhkou stopu. Sváťa se na ni nechápavě otočil. Ale nebyl čas něco vysvětlovat, neboť Agáta dala příkaz k odchodu a postrkovala váhající a opozdilce.

„Na,“ podstrčil jí Rafan půl krajíce políznutého neslanou pomazánkou. Vděčně se do něj zakousla a pak rychle schovala ruku, protože kolem přecházela sestra. I když Agáta nebyla zlá a asi by jí to sousto nesebrala, nemělo smysl riskovat a pokoušet osud. Pomaličku se uklidňovala a začína-

la uvažovat i o tom, že bude mít na levé ruce čtyři prsty. Ne, takhle by to nešlo, řekla si, když jí slzy zase začaly téct samy od sebe, musím myslet na něco jiného. Jenže ono to nějak nešlo. Myšlenky se jako dotěrné mouchy neustále vracely k té neřešitelné záležitosti, od které se nedá utéct.

Na poli sestra Agáta vytáhla z řady Rafana a určila ho s ostatními silnějšími kluky, aby odnášeli pytle naplněné kameny pryč z pole. Ostatní nosili šutry na hromádky, kde je ti nejslabší ukládali do pytlů. Konečně se k Hance protlačil Sváťa, který chtěl vědět, co se stalo tak zlého, že ji viděl brečet. Odchod Pauly to určitě být nemohl, z toho byla sice smutná, ale tohle? Klekl si do hlíny vedle ní, začal jí pomáhat a všiml si rukavice.

„Co se ti stalo, Hanko?“

Mlčky zavrtěla hlavou. Nechtěla se jí o tom mluvit. Nechtěla se znovu rozbrečet, navíc před Svátou. Proč by ho vlastně měla zatěžovat vlastními problémy? Házela vztekle kameny do pytle, jen aby se mu nemusela podívat do očí.

„Ty nemáš zraněnou ruku,“ dřepł si Sváťa těsně vedle ní, „co se stalo? Proč se mnou nemluvíš? Možná bych ti dokázal pomoci.“

„Nedokázal,“ houkla, obešla pytel z druhé strany a začala sbírat tam.

„Hanko, přece víš, že tě miluju a jednou si tě vezmu. Důvěřuj mi. Jestli je to v mých silách, pomůžu ti.“

„Jsi kecka, Svatoušku, víš to?“ usmála se navzdory situaci Hanka. „Ale věř mi, že to není v tvých silách, a já se o tom nechci bavit.“

„Nepřestanu tě otravovat, dokud mi to neřekneš,“ přeběhl za ní s novým pytlem k další hromadě kamenů a cítil, že to konečně začíná vzdávat. Když se dostali ke kraji pole, stáhla Hanka rukavici a fáč.

„Tak tohle je můj problém, vidíš ho?“

„Je nádhernej,“ vydechl překvapeně, „já to věděl, jednou budeš velká čarodějka.“

„Blázne, dneska večer mi kvůli tomu uříznou prst. Nejde totiž sundat,“ snažila se Hanka zadržet pláč, ale marně.

Sváta ji chytil za ruku a dotkl se prstenu.

„Zajímavé... Víš co, zkusíme to společně.“

„To je marný, nejde to. Už jsem vyzkoušela úplně všechno.“

„I svoje myšlenky?“

„Cože?“

„Zavři oči a představ si, že je to takovej mrňavej stříbrně šedivej had a ty ho nechceš mít na ruce, protože hadi jsou ti protivní. Prostě mu řekni, aby okamžitě slezl z tvého prstu a přestal se tě dotýkat.“

Najednou mluvil tak autoritativně, že ho Hanka bezmyšlenkovitě poslechla. Ucítla Svátovu ruku, jak ji pevně uchopil, pak se něco vlhkého dotklo jejích prstů. Otevřela oči a ucukla rukou, kterou měl Sváta v puse.

„Co to děláš,“ zamračila se, „okamžitě toho nech! To se nesmí. A navíc mám ruku hrozně špinavou!“

Oči jejího kamaráda však zasvítily úsměvem a Sváta vyplivl z pusy šedivý kroužek. Teď měl prsten barvu, jako když ho našla na pláži, ale velikost zůstala přesně na její prst.

„Páni,“ vydechla překvapením a úlevou, „tys to fakt dokázal.“

„Já ne, to ty. Jen jsem ti trochu pomohl. Ale nevyhazuj ho, budeš ho jednou potřebovat.“

„Musím prsten odevzdat...“

„No, jak myslíš. Ale opravdu ho jednou budeš potřebovat. Je to tvůj a jenom tvůj prsten, nikdo jiný ho navléknout nedokáže. Možná by se dal zničit, ale používat ho můžeš jenom ty.“

„Jak to víš?“

„Já nevím, jak to vím. Je to pocit. Jako by uvnitř mne byla

nějaká informace a já vím, že je pravdivá a důležitá. Dotýkal jsem se prstenu a vím, že s ním navštívíš Ostrov volby. Ty jsi o těchto věcech s Paulou nemluvila?“

„Každý tady ví spoustu věcí a já o nich nikdy neslyšela. Jak je to možné?“

„Zeptej se Rafana, on o tom ví nejvíc. Se mnou si o tom také povídal.“

„To mě podrž! Rafan se s tebou baví?“

„On mě chrání.“

„Chrání? Proč by to dělal?“

„Nevím, zeptej se ho. Řekl klukům, že jestli na mě někdo z nich sáhne, bude mít problémy. A řekl to dost výhružně.“

„Tys byl u toho?“

„Byl, ale nikdo mě neviděl. Byl jsem zalezlejší v křoví, když s klukama mluvil.“

„Ke mně se taky chová docela slušně, když se mi zrovna neposmívá.“

„Bacha, sestra Agáta si nás všimla, míří sem.“

Oba se znovu otočili a začali urychleně sbírat kameny. Hanka při tom nenápadně zastrčila prsten hluboko do pracovní rukavice.

Ona žije

Vron opatrně zaklepal na dveře, i když klepadlem s dračí hlavou se moc opatrně klepat nedá. Poté, co se zevnitř ozval neurčitý a ne příliš vlídný hlas, odvážil se vstoupit.

„Má paní, mám pro tebe důležitou zprávu.“

„Jak se odvažuješ mě rušit při siestě. Tohle je drzé a neodpustitelné, ať už máš jakoukoliv zprávu.“

„Má paní, moc se omlouvám, ale sama jsi řekla, že s touto zprávou mohu přijít naprosto kdykoliv, ve dne i v noci. Našel jsem ji, má paní. Už přibližně vím, kde je.“

Tón panovačného hlasu o několik stupňů zvládněl.

„Opravdu? Takže žije...“

Chvíli bylo ticho, Vronovi se zdálo, že se jeho paní s touto myšlenkou přímo mazlí. Pak k němu namířila ostrý pohled.

„Počkat! Chceš říct, že jsi ji našel, nebo to nevíš jistě? Co znamená přibližně?“

„Úplně jisté je, že žije, má paní, o tom není nejmenší pochybnost. Ale je od nás dost daleko, možná právě na Ostrově volby. Mám se tam vypravit a upřesnit místo jejího pobytu?“

„A co tak najednou, Vrone? Jak jsi ji objevil?“

„Od chvíle, cos mě pověřila jejím nalezením, jsem zkoušel všechno možné, ale její stopy byly dokonale zahlazeny. Dnes však navlékla zasvěcovací prsten. Zazářila v mé mysli jako malý plamínek. Našel bych ji i poslepu.“

„Výborně! Konečně má můj syn naději. A já také. Už jsem skoro nedoufala. Musím všechno promyslet. Neměli bychom udělat žádnou chybu. Musíš ji sem přivést, to bude nejlepší...“

„Ne, má paní.“

„Ty drzá nicko, co si to dovoluješ! Tohle nebyla otázka! A cos chtěl vlastně říct?“

Vron mlčel a čekal, až se jeho paní trochu zklidní.

„No! Tak mluv. Tohle už otázka byla!“

„Jsem připraven ji přivést, ale musím mluvit pravdu, takže jsem tím chtěl říct, že tenhle okamžik není pro všechny nejlepší. Zatím je to malá nevzdělaná holka, v téhle chvíli ti nedokáže pomoci. Nebo ji snad sama chceš učit a vzdělávat?“

„Hm, tvoje pravda je nepříjemná, ale pravda to je. Nesnáším děti. Kdybych ji učila, nenáviděla by mě do dvou dnů a já ji asi taky. To by nám neprospělo. Musí přijít a rozhodnout se dobrovolně, jinak nám nebude k ničemu. A co bude pro nás nejlepší podle tebe?“

Vron se trochu zavrtěl a přemýšlel, jak to nejlépe formulovat, aby svou paní zase nerozčilil. „Potřebuje vzdělání v dobré škole. Slušné základní vzdělání, to jsou nejméně čtyři roky. Pak se uvidí. Ale nejsem si jistý, zda pro dobro tvého dítěte postačí jen základní vzdělání, možná to potrvá ještě o něco déle.“

Dívala se na Vrona zamyšleným pohledem a on nedokázal uhodnout, jakým směrem se ubírá její myšlení. Sloužil jí věrně a ještě věrněji jejímu synovi. Měl Plama rád, třebaže jeho vrstevníci se na něj dívali nevraživě. Byl jiný než oni. Viděl svět jinýma očima, bavily ho jiné věci

než ostatní. Nemohl za to. Ta dívka by možná mohla něco změnit. Mohla by zařídit, aby byl zase sám sebou. Ale bude o to Plam stát? A bude to chtít pro něj udělat ona? Budou pak šťastnější? Naděje, kterou už mnoho let v sobě živí jeho matka, je křehká a nejistá. Byl zvědavý, jak se zachová k dívce, kterou našel.

„Umím být trpělivá, Vrone. Víím, že máš mého syna rád a že pro něj uděláš cokoli. Takže tenhle úkol hodím na tvá bedra.“

Mluvila pomalu a důrazně, jako by chtěla každé své slovo vypálit žhavým drátem do jeho mysli.

„Uděláš maximum pro to, aby se z ní stala čarodějka se správným vzděláním a správnou povahou pro dobro mého syna. Ty rozhodneš, kdy ji k nám pozvat, aby setkání přineslo mému synovi to, co potřebuje. Budeš mi o ní podávat zprávy a budeš mi ručit za její život! Rozumíš tomu, co po tobě chci?“

„Rozumím velmi dobře, má paní. Pokusím se udělat vše, co je v mých silách, aby byla dobře připravena na setkání s Plamem.“

„Kolikrát jsem tě prosila, abys mu neříkal Plam! A ještě tě něco. Buď opatrný, abys nevzbudil pozornost Bdělých. Jsem ráda, že už kolem nás nečmouchají, a nerada bych se znovu dočkala jejich nahlížení. Tak se nikde nepředváděj. Leda, že by byl...“

Vtom si všimla, že její služebník zničehonic přestal poslouchat a jeho nepřítomný pohled prozradil, že ji nevnímá. Potlačila svůj vzrůstající vztek, vstala a přistoupila k němu blíž.

„Vrone,“ zasyčela, že by vzbudila i mrtvého, „tohle mi nedělej. Co se děje?“

Služebník se probral a otočil k ní polekaný pohled. Zdálo se, že nemůže najít slova.

„Něco se stalo, má paní. Možná něco zlého.“

„Můj syn?“

„To ne, ale dívka... Zmizela.“

„Jak... může... zmizet?“ Snažila se ovládnout svůj hlas. Tohle přece nemůže být pravda. Nemůže jí sebrat naději teď, když se po tolika letech konečně objevila.

Vron vytáhl z kapsy červenou stužku a promnul ji mezi prsty. „Možná nezemřela, možná jen přišla o prst s prstenem nebo o ruku, nebo je v bezvědomí nebo v magické ochraně. Může to být cokoli.“

„Okamžitě to proveď. Ale nedráždi pozornost Bdělých.“

„Budu tam muset vyrazit osobně.“

„Tak na co čekáš? Neztrácej čas. A koukej ji najít. Nevracej se, dokud nezjistíš, co s ní je, a pokud žije, postarej se, ať je v bezpečí!“

„Ale tvůj syn...“

„Však on se bez tebe chvíli obejde. Nezapomeň, že tvou paní jsem já.“

„Jak rozkazuješ,“ kývl Vron a zmizel.

Použil tolik magických sil, kolik si troufl, aby nevzbudil pozornost, a bránami postoupil až na kontinent jižně od Ostrova volby. Tady už to bylo horší. Proudění magie bylo mnohem slabší, než byl zvyklý, a její obnova probíhala zoufale pomalu. Navíc zdejší kraj neznal. Bylo jasné, že bude muset použít nemagické prostředky přepravy, aby nevyčerpal síly předčasně. Zvažoval, kde bude nejlépe zahájit hledání. Zdálo se logické začít na Ostrově volby. Proč by si jinak navlékala prsten, kdyby neměla v úmyslu podstoupit zasvěcení. Možná bude na ostrově někdo něco vědět. Nebo tam při troše štěstí najde nějakou stopu. Ano, Vron se rozhodl začít tam.

Najít loď nebyl problém, na ostrov mířilo několik plavidel, dokonce i jedna menší flotila v čele s bohatě zdobenou plachetnicí. Nějaký boháč vyrazil se svým potomkem vy-

zkoušet jeho kouzelnické vlohy. Vron se vloudil na jednu z lodí jako pomocník v kuchyni. Vál silný příznivý vítr, takže plavba trvala jen dva dny.

V přístavu bylo nataženo množství barevných vlaječek, na každém volném prostranství nabízeli malí obchodníci nejrůznější zboží. Mohl tu koupit jídlo, sladkosti, talismany, šperky, hračky i oblečení. Skoro všechno bylo ozdobené magickými symboly, kresbami draků, jednorožců nebo sirén. Stánky se však vyskytovaly jen v nejbližším okolí přístaviště. Kolem cesty nahoru už bylo prázdné, až na několik zdobených nádob, které byly plné šedivých nenápadných prstenů bez kamínků. Po cestě zvolna proudili krásně oblečení lidé s dětmi, kteří přišli ověřit, zda děti mají či nemají sedmý smysl – cit pro magii. Na cestě také postávali pořadatelé s velkými magickými klobouky, na nichž kroužily barevné světelné nápisy jako VÍTEJTE NA OSTROVĚ VOLBY nebo ZDRAVÍME BUDOUCÍ ZASVĚCENÉ, případně LABYRINT JE NAPROSTO BEZPEČNÝ, NEBOJTE SE VSTOUPIT. Tito pořadatelé lidem vysvětlovali, co je třeba udělat, aby zasvěcovací obřad dopadl co nejlépe.

Vron se cítil trochu nepatřičně, protože ho nedoprovázelo žádné dítě jako ostatní dospělí. Navíc věděl, že tu není vítán. Chtěl si promluvit s některým pořadatelem, ale jako naschvál tu bylo všude plno bezradných rodičů, kteří se pořád na něco dotazovali. Vron se pomalu došoural nahoru na konec cesty, kde byl vstup do labyrintu, ale žádného volného pořadatele nemohl najít. Najednou se z prostoru u labyrintu vynořil neznámo odkud podivný vetchý stařík s dlouhými bílými vlasy a vousy, které mu povlávaly v mírném vánku. Navzdory věku z jeho obličeje hleděly bystré zářivé oči s trochu šibalským leskem. Zastavil se a podíval se přímo na Vrona.

„Bud' zdrav, moudrý, rád bych se...“ Stařík však mávl rukou a přerušil Vronovu řeč dřív, než se stihl na něco zeptat.

„Oko Bdělých je blízko, neměl bys tu být.“

„Ale...“ Stařík opět mávl rukou a Vron ztichl.

„Není tady, hledej na pevnině,“ řekl slabým, ale dobře srozumitelným šeptem. Tentokrát Vron raději držel pusu, aby staříka nerozzlobil.

„Najdi čtyři životy, dej jim možnost volby a tři vezmi s sebou. Pomoz jim, poznej sebe, a získáš důležitý klíč, kterým se odemyká cesta ke svobodě ducha. A teď jdi, oko Bdělých se blíží.“

„Mohu se ještě zeptat?“ zkusil Vron zadržet staříka, který se odvrátil a šoural se od něj pryč.

„Krásný, krásný, krásný je den. Bude mnoho zasvěcených a málo zklamaných. Krásný...“ drmolil si zpěvavě stařík a usmíval se. Ale na Vrona už nepohlédl.

„Hej ty tam, neobtěžuj našeho Nestora,“ zahalekal na něj jeden z poradců a gestikuloval, jako by se snažil zahnat dotěrný hmyz. Na jeho klobouku proběhl nápis TÁHNI, NESTVŮRO!!!

„Promiňte, jen jsem se chtěl zeptat,“ obešel poradatele Vron větším obloukem, aby náhodou neschytl nějaký pohledek.

„Nestor věstec nikdy s nikým nemluví, tak to ani nezkoušej,“ výhružně postoupil blíž poradatel s nápisem na klobouku ZMIZ, VETŘELČE!

„Ale se mnou před chvílkou mluvil,“ bránil se Vron a zvědavě pozoroval další kloboukový nápis: ODEJDI ODTUD, NEZVANÝ.

„Opravdu?“ vykulil oči poradatel a nevěřícně zavrtěl hlavou. „On s vámi opravdu promluvil? A dal vám nějakou radu?“

Vron přikývl: „Ano, dal.“

Na klobouku teď svítilo: VÁŽENÝ NÁVŠTĚVNÍKU, PROSÍM OPUSŤ URYCHLENĚ OSTROV.

„Rada našeho Nestora je to nejcennější, co lze na ostrově získat. Je to pro tebe velká čest. A pokud mohu doporučit,

drž se jeho rady zuby nehty, nic lepšího jsi tu dostat nemohl. Bylo mi ctí tě poznat. Pokud bys potřeboval odplout hned, můžeš pozdravovat kapitána škuneru Racek od Zirona a on tě vezme na pevninu. A přeju šťastnou cestu domů,“ uctivě se usmál pořadatel a jeho klobouk hlásal: RÁDI JSME VÁS VIDĚLI A JE NÁM LÍTO, ŽE ODJÍŽDÍTE.

No, pokud se mám držet Nestorovy rady, potom je nejvyšší čas najít tu odplouvající loď, pomyslel si Vron a urychleně se proplétal mezi prodejci na přístavní molo. Doufal, že je to dost rychle, aby se nedostal do zorného úhlu oka Bdělých. Škuner našel okamžitě. Žádná jiná loď totiž nebyla přichystána k odplutí. S kapitánem Racka to bylo opravdu jednoduché a ani nemusel plýtvat svou magií. Po několika minutách odhodil škuner vázací lana a vyrazil na moře i se svým nejnovějším pasažérem na palubě. Počasí bylo příjemné a Vron mohl nerušeně přemýšlet o slovech, která mu stařec sdělil.

Taky mohl mluvit konkrétněji, pomyslel si, když dumal nad tím, co znamenají tři životy, které si má odvézt. A kam je má odvézt? Nedá se nic dělat, bude muset počkat, až jak se události vyvinou.

Potíže s magií

Hanka stála před Kornélií a snažila se potlačit návaly strachu. Pořád ještě z toho není venku. Hlavně nezmatkovat a zbytečně nemluvit. Musí pokud možno lhát co nejméně, aby sestra nic nepoznala. Ale projde to?

„Tak už ses rozhodla?“ zeptala se tiše Kornélie a začala odstříhávat zauzlovaný obvaz na Hančině ruce. Když odpadl poslední kousek obvazu, sestra udiveně povytáhla obočí a jakoby pro jistotu prohmatala Hančinu ruku, jestli třeba prsten není neviditelný. Ne. Nebyl tam. Té dívce se ho podařilo sundat. Kornélie to nechápala. Podívala se na svůj prsten se světle zeleným kamenem. Jakmile někdo navlékne zasvěcovací prsten, už nikdy ho nedokáže sundat, nikdy v životě. A po smrti se prsten rozpadne v prach. To přece není možné. Jak to dokázala?

„Jak jsi to udělala? Přece ti nešel sundat...“

„Já vlastně nevím. Bylo mi hrozně... hrozně jsem se bála a on najednou sklouzl. Lekla jsem se a zahodila ho co nejdál.“

„Měla jsi ho přinést, je nebezpečné nechat ho někde povalovat. Kde jsi ho zahodila?“

„Na poli za plotem, tam co jsme odklízeli kameny.“

„No dobrá, zachránila sis prst. Ale ten prstýnek musíš najít a přinést.“

„Prosím ne, já se toho prstenu bojím, nechci ho znovu brát do ruky, nechci ho najít. Prosím...“

„Poslouchej mě, děvče, tohle je nebezpečná věc,“ Kornélie sevřela Hančina ramena, až to silně zabořilo, „mohl by ohrozit někoho dalšího, pokud by ho náhodou objevil, a to přece nechceš, že? Musíš se tam vrátit, najít ho a přinést mi ho. Je ti to jasné?“

„Ale neoznámíte to paní Bachové, že ne?“ přikrčila se Hanka, aby její otázka nevyzněla moc drze.

Sestra Kornélie pustila její ramena, otočila se, přešla k oknu a chvíli se dívala na dvůr, kde se teď neuspořádaně pohybovali chovanci domova, neboť měli hodinu osobního volna. Několik menších kluků se honilo, ostatní si povídali, smáli se nebo čmárali do prachu na zemi. Kornélie si nebyla jistá, zda dělá dobře, ale pak se rozhodla a znovu se otočila k Hance.

„Zítra u vás vezmu pracovní službu já. Odpoledne budeme pokračovat v práci na poli a ty uděláš všechno, abys ten zatracený šperk našla a odevzdala. Rozumíš mi? Nepočítej s tím, že tě budu krýt, když neuspěješ. Je to i v tvém zájmu! Jasně?“

„Ano prosím, já se budu opravdu snažit.“ Hanka sklopila oči a oddechla si. Sestra přísné Bacharce nic neřekne. Dnes tedy vyvázla. Ale co prsten? Než odešli z pole domů, poprosila Svátku, aby ho někde dobře schoval. Vlastně neměla v úmyslu ho vracet, ale nebyla si jistá, zda sestra Kornélie nebude žalovat. Stojí to riziko za to? Neměla by ho raději přinést?

„Tak běž a koukej se dnes během osobního volna umýt.“

Hanka na nic nečekala, pozdravila a vystřelila ven co

nejrychleji. Mytí počká, nejdřív se musí s někým poradit. Hrome, proč jen tu není Paula, s ní by to bylo mnohem jednodušší. Hanka si zkusila představit, co by jí starší kamarádka asi poradila. Odevzdat? Nebo raději neodevzdat a risknout trest? Za okamžik narazila na Svátu, ale zrovna se bavil s dalšími dětmi, na což Hanka zrovna teď neměla náladu. Sem tam se někoho zeptala na Rafana, ale nebyl k nalezení. Nakonec to vzdala a vyrazila na večeri, aby konečně dostala do hladového žaludku pár soust, když už musela být skoro bez oběda. Jindy se nad žluklou burákovou pomazánkou ošklibala, dnes jí téměř chutnala. I chleba se jí zdál měkčí a chutnější než jindy. Zkrátka a dobře, když má člověk hlad, slupne všechno, co je k dispozici.

Druhý den ráno je měla na povel sestra Kornélie. Na její služby se všichni těšili, protože na ně zbytečně nekřičela, málokdy někoho trestala, a když měla dobrou náladu, nechala je i častěji odpočívat. Hanka ani ráno neměla možnost s někým promluvit, protože hned při nástupu určila Kornélie ji a dalších sedm jednotlivců, aby na vysbírání úseku pole dohledali zapomenuté kameny, které možná včera někdo přehlédl. No jasně, to je kvůli mně, uvědomila si Hanka, abych mohla procourat celé pole a najít prsten. Rozhodla se sestru Kornélii nezklamat a přesunula se k okraji pole, kde courala sem a tam. Doufala, že to vypadá dostatečně věrohodně. Chodila ve stále větších kruzích. Zrovna ji to přestávalo bavit, když přišel déšť. Během chvilky se obloha zatáhla těžkými mraky a z deště se vyklubal slejvák.

Sestra Kornélie je vyhnala z pole a znechuceně se dívala, jak jsou všichni zablácení a promočení. Hanka tiše doufala, že je z průšvihů konečně venku a že jejich ošetřovatelka bude před vrchní sestrou mlčet.

Kornélie je zahнала do umývárny a rozdala jim suché oblečení. Pak je čekala ta nejnudnější ze všech nudných prací,

kteřou dělali, když bylo ošklivo, to je spravování poškozeného vypraného prádla, našívání záplat, přišívání tkaniček a knoflíků. Půl hodiny se to ještě dá vydržet, ale celé odpoledne, to je nad lidské síly, myslela si Hanka znechuceně. Jako obvykle chtěla zalézt dozadu, ale Kornélie si ji přivolala ukazováčkem a posadila ji do první řady. No jo, to se dalo čekat, vzdychla sama pro sebe dívka a utrápeně vytáhla z košíku první potřhané punčochy.

Pršelo nejen celé odpoledne, ale i další dny. Byla to otrava, Hanka však byla šťastná, že sestra Kornélie nikomu nic neřekla a že její plážový zážitek neskončil tragédií. Teď když neměla Paulu, začala se mnohem víc bavit se Svátou a Rafanem. Zjistila, že Rafan se jmenuje Rafael a že ví spoustu věcí o světě tam venku. Taky se spolu učili psát a číst vzkazy napsané do prachu. Vlastně byli oba kluci docela fajn a byla s nimi i legrace.

Po deštivých dnech nastalo právě krásné jarní počasí. Kolem ubytovny sester rozkvetly záhony květin a Sváťa směl dokonce chodit přes bránu ústavu na kraj lesa pro zeminu, ve které se květinám obzvlášť dařilo. Občas přinesl z výletu za bránou několik jahod nebo třešní. To byla pochoutka!

Jenže jaro uteklo jako voda a letní vedra byla na prašném dvoře domova ubíjející. Keře u plotu začaly usychat a sestry byly trvale podrážděné. Ještě nedávno se všichni těšili na slunce, a teď by dali nevím co za trochu deště.

Jednoho dne vydala sestra Bachová pokyn k údržbě zeleně, lépe řečeno nařídila zlikvidovat suché plevy za ústavním plotem. Rozdělila chovance na menší skupiny a každá parta dostala na starost jeden úsek.

Dozorem nad členy jedné skupinky pověřila Hanku. Ta odvedla své družstvo na snídani a pak vyrazili společně na přidělený úsek. I ostatní se přesunuli na vyhrazená místa kolem plotu.

Hanka sice zahlédla Svátu a Rafana, když procházeli kolem s jinými skupinami, ale mohla jim jenom zamávat. Potom se ohlédla po svých svěřencích, kteří už pilně pracovali. Všichni až na Simona byli mladší než Hanka a ani je nemusela moc hlídat. Byli rádi, že kolem plotu nebyla práce tak namáhavá jako na poli, že si mohou povídat nebo i nenápadně hrát. Hanka si dobře všimla, jak kluci závodí, kdo dohodí kamenem nejdál, ale ani ji nenapadlo je okřikovat. Zvolna postupovali podél plotu a za nimi zůstával čistý uklizený pruh cesty. Simon se držel vpředu a odklízal ta nejhouževnatější křoviska. Náhle si všimla, jak na ni mává. Myslela, že potřebuje pomoc. Ale když k němu dorazila, Simon klečel přímo u plotu, mával na ni a gestikuloval, aby byla zticha. Jedno plotové prkno tu bylo nalomené, Simon ho odklonil a zíral dovnitř. Hanka zvědavě přiklekla k němu a poklepala mu na rameno, aby jí uvolnil výhled.

Tahle část plotu už nepatřila k jejich dvoru, ale ke dvoru starších. Působil spíš jako zahrada než dvůr. Byl to plac se zelenou pokosenou trávou a kolem rostlo několik stromů. Na trávě zrovna cvičily dívky v bílých plátěných šatech. Vypadalo to, jako když se učí tančit. Jedna předcvičovala a ostatní se snažily opakovat pohyby po ní. Hance to připadalo nádherné. Najednou zahlédla měděný odlesk známých rezavě zářivých vlasů. To musí být Paulina. Ano, je to ona. Má rozpuštěné vlasy a při cvičení jí poletují kolem hlavy jako svatozář. Cítila, jak do ní Simon šťouchá, aby ho zase na chvíli nechala koukat. Hanka se stáhla a pustila ho k otvoru.

„Ale né,“ zašeptal zklamaně, „už skončily.“

Hanka se znovu nahnula k díře. Starší zamračená vychovatelka si k sobě zavolala tři dívky a na ostatní mávla, že si mohou odpočinout. Hanka dostala nápad. Zacvrlikala jako ptáci v okolí a Paula zvedla hlavu, ale pak ji zase lhostejně

sklonila zpět. Na druhý signál se otočila a přiloudala se k plotu, kde si sedla a opřela se o plotová prkna.

„Pauli, vypadáš krásně, jsem moc ráda, že tě vidím, jak se máš,“ šeptala rozčileně Hanka, aby ji Paula slyšela.

„Hanko, děvče moje, to jsi ty? Moc se mi stýská. Není tu tak pěkně, jak to teď vypadá. Víš, Hančo, dala bych cokoli, abych mohla být ve starém dvoře s tebou. Tady jednoho nečeká nic dobrého. Tu a tam má někdo kliku, že si ho vybere hodný pán jako sluhu nebo na práci do kuchyně, ale jinak... Jo a řekni velkým klukům, že se mají zítra nebo pozítří objevit verbíři. Možná přijdou i k vám. Řekni to Rafanovi, dlužím mu laskavost.“

„Jasně, vyřídím mu to. Víš, taky se mi stýská, moc bych se s tebou potřebovala poradit, popovídat si, ale tady to asi nepůjde.“ Hanka protáhla dírou dlaň a chytily se s Paulou za ruce. Uvidí se vůbec ještě někdy?

„Už budu muset jít, Hančo. Něco ti ale řeknu. Uteč! Jestli budeš mít jen trochu možnost, uteč, dokud to jde. Tohle je hrozný místo, jenom bolest a trápení. Uteč, holka, dokud je čas. Uteč dřív, než tě sem šoupnou. I smrt je lepší než tohle místo.“

Víc Paula nedopověděla, zdvihla se a odběhla za ostatními dívkami, které se řadily na cestě. Hanka zůstala klečet jako přimražená. Pořád si nemohla srovnat v hlavě, že někdo, kdo je tak krásně oblečený a tančí na zelené trávě, může říkat takové věci.

Simon ji kousek odstrčil a narafičil prkno zpět, aby si nikdo nevšiml, že prasklo. Kývl na Hanku a ukazoval, že se blíží kontrola. Hanka se s nepříjemným pocitem, že její nejlepší kamarádka je nešťastná, vrátila zpět k práci.

Oběd tentokrát nestál za nic. Polévka chutnala mimořádně hnusně, takže se ji všichni snažili vylít nebo vrátit. Sestra v kuchyni se rozčilovala a nadávala svým dnešním

pomocníkům, pak začala nadávat i strážníkům. Nakonec přišla Bachařka a vyhubovala všem. Každý se snažil co nejrychleji zmizet, aby nevyfasoval trest.

Odpoledne většina dětí začala zvracet a stěžovat si na bolesti hlavy. Sestry chtě nechtě musely vyhlásit odpočinek na pokojích. Děti, kterým nic nebylo, byly pověřené zaléváním záhonů. Naštěstí na ně přišla dohlížet Kornélie, takže cákání a dovádění nevyvolalo ani nadávky, ani tresty. Navíc mohla Hanka bez obav předat vzkaz od Pauliny. Vyprávěla oběma kamarádům, co viděla a slyšela.

„Utéct, to se jí snadno řekne. Ale copak to jde?“ Hanka nevěřícně kroutila hlavou, když opakovala slova své starší kamarádky.

„Jasně že to jde. Ale není to pro padavky,“ ušklíbl se Rafan, „chceš to zkusit?“

Hanka se zarazila: „To myslíš vážně, nebo si ze mě zase utahuješ?“

„A co ty, Svatoušku? Máš dost odvahy? Přidal by ses? Nebo máš v gaťatech?“

Hanka se ohlédla na Svátu, ale ten se jenom upřeně díval na Rafana a neodpovídal.

„Jak to můžeš tak zlehčovat? Mně se nechce ještě umřít,“ vyčítavě zvedla oči Hanka a skoro neslyšně pokračovala, „přece to tam nemůže být tak strašné. Vypadá to tam mnohem líp než tady u nás. Nechce se mi utíkat... Ale na druhou stranu... Paula mi vždycky radila dobře. Nevím, co si z toho mám vybrat.“

Cítila, jak ji Sváta chytl za ruku, ale tentokrát mu ji nevytrhla, někdy člověk potřebuje trochu opory, i když je to jen od malého kluka.

„Když půjde Hanka, půjdu taky,“ promluvil tiše, ale rozhodně, „jen nevím, jak to udělat. A kam bychom šli potom? Byli by z nás zloději? Nebo žebráci? Ty už jsi o tom přemýšlel?“

„Jistě, mockrát. Co by z nás bylo, nevím, ale je tu jistá šance to zvládnout. Umíte plavat?“

Hanka přikývla a Sváťa pokrčil rameny.

„Než vám to řeknu, ještě si všechno nechám projít hlavou. Ale ne dnes. Musím ještě něco zařídit. Nemám totiž nejmenší chuť se nechat naverbovat, pokud se tu opravdu objeví někdo od vojáků nebo strážníků. Tak se zatím mějte, já mizím.“ A než se na sebe stihli podívat, byl pryč. Ani sestra Kornélie si nevšimla, že jeden pomocník zmizel.

„Ale když ho vyberou, tak nemůže odmítnout, to by ho sestry zabily,“ otočila se Hanka na Sváťu. „A co má vlastně proti vojákům?“

Sváťa nenápadně pustil její ruku, asi usoudil, že déle by mu to neprošlo.

„Jednou vyprávěl, že jeho rodiče se kvůli němu hrozně hádali, jestli má být druidem, nebo vojákem. A protože se nikdy na ničem nedokázali domluvit, jeho otec je opustil. A on se zapřísáhl, že nebude ani druidem, ani vojákem, že si svou budoucnost vybere podle svého.

„To by mě zajímalo, jak to chce udělat, aby ho nevybrali,“ zavrtěla hlavou Hanka, „je silnej, rychlej, vlastně by se pro to docela hodil. S klukama si taky vždycky poradí. V uniformě by mu to určitě slušelo.“

„Jasně. A taky by ho naučili zabíjet, mlátit lidi a vypalovat domy.“

Hanka se udiveně otočila na Sváťu, protože ironii a hořkost u něj neznala. Vůbec si nevzpomínala, že by někdy takhle promluvil.

„To se podívejme! Ty máš taky něco proti vojákům?“

„Nechci, aby se Rafan stal vojákem. Mám ho rád.“

„A čím by se podle tebe měl stát?“

„No, asi druidem nebo mágem, ale to mu radši neříkej! To by se mnou přestal kamarádit.“

„Rafan a druidem?“ Hanka se té představě musela zasmát. „Tak na to teda fakt nemám dost fantazie, to se mi k němu vůbec nehodí. Ale asi by z něj byl docela fajn učitel. To bych si dovedla představit.“

Sváťa se znovu začal usmívat: „Máš pravdu, Hanko, to by mu sedělo. Já se u něj učím hrozně rád. Už skoro umím číst a psát a moc rád poslouchám, když vypráví. Jenže vojákům se asi taky bude líbit. Je zdravěj, silnej...“

„A občas má velice zajímavé nápady. Jsem zvědavá, s čím vyrukuje tentokrát,“ vzdychla Hanka a doufala, že není na obzoru další katastrofa.

„No, jen aby z toho nebyl průšvih,“ dodal Sváťa jako ozvěna jejich myšlenek.

„Tak co je s vámi, kde se loudáte,“ zahartusila na ně sestra Kornélie, „trochu života do toho umírání!“

Na její slova začaly všechny děti horlivě předstírat práci. Kornélie se zatvářila spokojeně a šla si znovu sednout na židli do stínu vedle záhonu růží, kde za malý okamžik začala podřimovat. Vlastně se z toho vyklubalo docela příjemné odpoledne.

Večer byl klid, nemocní pochopitelně nedostali večeři, protože jak známo, hlad léčí. Taky byl trochu zmatek u večerního mytí. Ale tentokrát tak nějak naruby. Jindy sestry honily děti, aby si umyly aspoň ruce a nohy, ale tenhle večer bylo v umývárně zamčeno, ačkoliv se zevnitř ozývaly zvuky mytí. Potom někdo objevil, že chybí nejstarší kluci. Asi pro ně uspořádali velké mytí, a než se takovej velkej kluk umyje, to dá fakt práci, říkali si z legrace. Jenže kluci se neobjevili ani v ložnici, kde obvykle spali. To už vypadalo divně. Padaly nejrůznější nápady, co se asi děje, ale žádné z dětí se nedovtípilo, co za tím vězí. A Hanka moudře mlčela. Však se zítra uvidí.

Té noci se jí zdály divoké sny o plavání. Chvilí se topila, ale pak najednou mohla dýchat a potkala zvláštní bytosti,

ladné a krásné. Smála se s nimi a zpívali společně s velrybami písňě oceánu. Neopouštějte mě, volala na ně, když plavaly pryč a Hance se nedařilo ve vodě dýchat a plavala a plavala a nevěděla, jestli správným směrem k hladině. Najednou se nedokázala nadechnout, a probudila se.

Sváťa jí držel nos a křenil se od ucha k uchu.

„Vstávej, sedmispáči, nebo nestihneme snídani. Hádej, jak je venku? Zase svítí sluníčko.“

„To mě, hrome, nemůžeš budit nějak lidštěji?“

„Promiň, ale já se snažil. Jenže tys byla ve snu bůhví kde a jenom jsi kolem sebe mávala rukama jako poraněné ptáče. Co se ti zdálo?“

„Uhni, ať se můžu obléct. Učila jsem se plavat.“

„Hm,“ ušklíbl se Sváťa, „tak poplav, ať na nás vůbec něco zbyde.“

Jenže to už byla Hanka oblečená a oba pádili ke kuchyni. V neděli se konal nástup až po snídani, což bylo docela fajn, a taky se většinou podávalo bílé pečivo. O tuhle lahůdku Hanka rozhodně přijít nechtěla. Naštěstí nebyli mezi posledními. Když dostali do ruky tácek se snídání, podívali se po sobě a uznale pokývali hlavou. Byl sladký rohlík namazaný máslem a u stolu na ně čekal hrnek s kakaem. Dalo velikou práci jíst takovou dobrotu pomalu a nezhltnout ji na tři kousnutí. Už dlouho neměli nic tak dobrého.

„Co se děje, že máme takovou parádní snídani?“ ozývalo se ze všech stran a najedení pokukovali po ostatních, jestli někdo náhodou neodloží zbytek rohlíku. Jenže tohle si ne-nechali ujít ani ti, kterým včera bylo špatně.

Po snídani pro ně přišla sestra Kornélie a odvedla je na dvůr k nástupu. Větší kluci nedorazili ani teď. Pomalu se všichni seřadili a čekali, co bude. Čekala i sestra Kornélie a po chvíli se nespokojeně ošívala, protože sluníčko začalo

hřát a na dvoře nebyl žádný stín. Několikrát musela okřiknout nudící se chovance, aby nedělali hluk. Jinak se stále nic nedělo.

Najednou přiběhla sestra Agáta a postavila je do pozoru. Z budovy vyšla vrchní sestra Bachová a za ní pochodovali kluci. Ani je nemohli poznat. Byli ostríhaní, vymydlení a v novém oblečení. Vypadali dobře, ale ne všichni se tvářili nadšeně.

Bachařka je postavila vedle sebe bokem k první řadě, občas do některého strčila, aby se narovnal, a pak kývla na Agátu, která odběhla k brance a přivedla tři muže v uniformách. Dva z nich byli jen o pár let starší než kluci, ale třetí měl uniformu samý prýmek a hvězdičky, tvář mu zdobil mohutný prošedivělý knír, a když se usmál, bylo vidět i zkažené zuby. Právě on se přivítal s vrchní sestrou a chvilku se tiše bavili. Potom Bachařka přikývla a obrátila se k nastoupným chovancům.

„Moji milí svěřenci, dnes je pro některé z vás velký den. Představuji vám kapitána Juníka z domobraný našeho města. Jejich výcvikové středisko se uvolilo přijmout několik chlapců z našeho ústavu a poskytnout jim báječnou budoucnost ve svých řadách...“

Hanka přestala ten velkohubý projev poslouchat hned na začátku. Daleko víc ji zajímal pohled na kamarády, kteří tam stáli jako na přehlídce a ani se nepohnuli. Tonek se tvářil důstojně a důležitě. Toho si určitě vyberou, pomyslela si Hanka a hledala Rafana. Přední řada jí trochu překážela ve výhledu. Teprve když se trochu naklonila vpravo, uviděla ho na konci řady. Vypadal divně. Jako kdyby měl na tváři něco napatlaného. Zdaleka nestál tak klidně jako ostatních šest kandidátů. Otřel si ramenem tvář a Hance se zdálo, že na ní má červené fleky. Taky oči měl trochu nateklé a červené. Copak mu asi je?

Mezitím skončil projev vrchní sestry a začal mluvit kapitán Juník. Na svých mladých průvodcích demonstroval, jak báječná budoucnost čeká příslušníky jeho vojska, jaké úžasné dovednosti je naučí, jaké neopakovatelné zážitky na ně čekají, jaká odměna se nabízí nejschopnějším. Bylo to stejně nudné jako předchozí projev. Když se dopracoval ke konci, přistoupil k řadě čekajících chlapců a každého se postupně ptal, zda si přeje být vojákem a co všechno umí. Odpovědi nebylo moc slyšet, ale kapitán pokyvoval hlavou a poklepával chlapce po ramenou, zvedal jim bradu a tiskl ruku. Nakonec se propracoval k Rafanovi. Sestra Bachová do kapitána něco hučela, ale on jen vrtěl hlavou.

„Ale to opravdu není žádná nemoc, jen spadl do kopřiv,“ zvýšila nakonec hlas, že ji bylo slyšet i vzadu, „je to ten nejvhodnější objekt pro vás, je zdravý, silný, má autoritu. A sám říká, že se chce stát vojákem.“

„Říká? Spíš koktá! Téměř mu není rozumět.“

„To je jen momentální indispozicí. A taky je mimořádně rychlý. Rafaeli, oběhni dvůr! Ale to ti říkám, ať se neloudáš, nebo ti to spočítám. Rozumíš?“

Rafan přikývl a dal se do běhu. Polovina chovanců vyprskla smíchy, když ho viděla. Zdálo se, že se snaží, ale levou nohu divně stácel a působil dojmem chromé kozy. Po doběhu zpět na místo mu z pusy začala vytékat nažloutlá pěna. Hanka si všimla, že Bachová má rty sevřené do nesouhlasné grimasy a z očí jí málem šlehaly zuřivé blesky. Ajta krajta, tak tohle jen tak neprojde, to si Rafan určitě odskáče.

Kapitán se pousmál a mávl rukou. Pak ukázal na Tonka a další dva mohutnější kluky. Sestra Bachová pokrčila rameny a přikývla. Vybraní mladíci se hrdě zařadili do skupiny kolem kapitána a společně odkráčeli bránou pryč.

„A zase je nás míň,“ šeptl Sváťa a Hanka přikývla. Ale to

už se vrchní sestra otočila k nim a důrazně jim promlouvala do duše, aby se učili pracovat a poslouchat, protože jen tak je čeká tam venku ráj na zemi, až opustí všemi milovaný Útulný domov.

„A teď vás sestra Kornélie odvede do kuchyně, kde je potřeba vydrhnout stoly a lavice. Jen vás upozorňuji, abyste zbytečně neplýtvali vodou! To je vše, odchod!“

„No jo, pánům vojákům se asi nelíbily naše pobryndaný stoly,“ ozvalo se tiše z poslední řady, ale všichni to slyšeli. Kornélie možná taky, ale nereagovala na to.

„Ty, Rafaele, tu ještě zůstaneš!“ zadržela Bachová Rafana a sledovala ostatní, jak mizí za rohem.

Hanka se z ledového přízvuku jejího hlasu až otrásla. Zadržela Svátu a oba se přikrčili za rohem do stínu za květinové truhlíky. Vykouknout se neodvážili, ale aspoň poslouchali. Doufali, že Kornélie bude liknavá jako vždycky a nevšimne si chybějících rukou.

„A teď mi řekni, co mělo tohle divadlo znamenat? Tos mi udělal schválně!“ Hlas Bachářky zvonil zuřivostí. Rafanovy odpovědi slyšet nebyly.

„Ty hade nevděčnej, já přece vím, že mi lžeš do očí, ale tohle ti neprojde. Já ti ukážu, co znamená postavit se proti autoritě. Ty syčáku!“ A k tomu se ozvalo prasknutí, až Hanka se Svátou nadskočili. Museli se podívat.

Rafan klečel schoulený na zemi a kryl si rukama hlavu. Bachářka měla v ruce dlouhý bič a šlehala ho zuřivě přes záda. Na košili se mu objevil krvavý pruh. To už Hanka nevydržela, zaječela a vyběhla proti vrchní sestře.

„To ne, to nesmíte,“ křičela přitom a měla v úmyslu ji odstrčit od svého týraného kamaráda. Najednou však musela zpomalit. Ruce a nohy jako by ji přestaly poslouchat. Její zuřivost ještě vzrostla. To tedy ne, musí dokončit, co začala, teď v žádném případě neupadne! V těle se jí rozlila palčivá

bolest, ale končetiny jí zase začaly sloužit. Vůbec nevnímala, že Bachová pozvedá bič i proti ní. Zrada ale přišla odjinud, než čekala. Když přistála nosem na zemi, nemohla uvěřit, že jí nohy podrazil sám Rafan. Chňapl ji za zástěru a přidržel ji u země. To už přiletěl bič a palčivě jí poznamenal záda.

„No to se podívejme, kdo si ještě přišel pro výprask,“ zařvala Bachařka a znovu se rozpřáhla. Jak byla Hanka v ráži, ani bolest ji nemohla zastavit a pokusila se zvednout. Ale Rafanova pěst držela její šaty pevně.

„Ty huso jedna pitomá, proč se do toho pleteš! Teď to bude horší,“ zašeptal jí do ucha a na jejích záda dopadla další rána.

To ale na scénu dorazily další osoby.

„Ne prosím, už ne,“ zahalekal Svátův hlas a jeho tělo jim přikrylo hlavy.

„No to snad ne!“ zaječela Bachařka a bič zasvištěl znovu. Svátovo bolestné zasténání prozradilo, že to tentokrát schytl on.

Kdo ještě přiběhl, už Hanka neviděla, protože se s ní začal točit svět. Poslední, co si pamatovala, bylo, jak jí někdo něco připíná na ruku.

Umísťovací slavnosť

Vron už projel tuhle zemi křížem krážem. Navštívil města, školy, nemocnice, ústavy i malé farmy, ale nikde nebyla sebemenší stopa po dívce, kterou potřeboval najít. Vypadalo to špatně.

Navíc tady proudilo tak málo magických toků, že nestíhal doplňovat to, co vydal při hledání. V celé zemi byla jen tři magická jezírka. Nad jedním měli školu léčitelé, druhé bylo uprostřed zahrad palácového komplexu, kde bydlel král s rodinou, a třetí bylo poblíž pobřeží a stál nad ním ústav pro sirotky. Právě k tomu třetímu se teď vracel, aby načerpal trochu sil.

Děti z ústavu už si prohlédl minule, a taky nic. Dva chovanci sice měli velice výraznou auru sedmého smyslu, ale oba to byli chlapci. U žádné z dívek nezaznamenal výraznější nadání. Možná by mohl pomoci aspoň těm klukům. Ale dokud nenajde, co hledá, je to bezpředmětné.

Došel na kraj lesa, kde byl tok magie nejsilnější, uvelebil se pod stromem a uvolnil mysl, aby mohla síla proudit skrze ni. Ne, zavrtěl se, musí si sednout jinam, tady ho něco rušilo. Nepatrný impulz magické nerovnováhy přicházel

odněkud zblízka. Po čtyřech se přesunul k dalšímu stromu. Ano, tady to bylo o něco silnější. Co to může být? Magický předmět, nebo něco živého?

Za keříkem byla dutina. Vron opatrně zapátral prsty a vytáhl kus hadříku. Rozbalil ho a uviděl šedavý prstýnek. Zaplavila ho vlna naděje. Téměř nábožně se ho dotkl. Nic. Neucítil ani zlomek magie, ani náznak stopy, kterou hledal. To není možné. Kdyby šlo o dívčin prsten, jistě by to poznal... Ale pro jistotu ho může přinést své paní. Ona má schopnost vyvolat vidění minulosti. Třeba se něco vysvětlí. Vron cítil veliké zklamání. Zdálo se, že i šťastná náhoda mu dělá jen naschvály.

Znovu se usadil pod strom a znovu ho prstýnek začal rušit. On musí mít magii! Jak je možné, že ji nevidí? Vron zapojil magické vylepšení svých pátracích smyslů, ale kromě odčerpané magie nic nezjistil. Ten prstýnek byl pro něj z nějakého důvodu magicky neviditelný. Uložil ho do kapsy, zavřel oči a nechal své smysly doplňovat energii, kterou nutně potřeboval. Za chvíli si na rušivé vlny předmětu zvykl a snažil se je nevnímat. Rozhodně prstýnek nehodlal zahodit.

Slunce pomalu vystoupalo nad obzor a paprsky dosáhly až na mýtinku, kde Vron meditoval. Magie se mu doplňovala neuvěřitelně pomalu. Zdálo se, že magický prsten narušuje její tok víc, než předpokládal. Bude ho muset zase někam odložit, aby zdejší pobyt nevyčerpal všechny jeho síly.

Vyndal z kapsy hadřík s prstýnkem a zkusil zkoumat látku, zda by mu neprozradila něco o svém posledním majiteli. Cítil slaboučký dotek, ze kterého se nedalo nic vyčíst. Potom vzal do prstů šedý kroužek. Jak je možné, že jeho zkušené magické vidění nedokáže rozlišit působení tohoto zrádného prstýnku?

Právě přemýšlel, zda ho znovu neuloží do původní skříň-
še, když vtom uhodil blesk. Ruka, ve které kroužek držel, ho

začala pálit jako v ohni. Magický blesk explodoval v jeho mysli takovou silou, že se zapotácel. Kroužek se rozzářil stříbrným světlem. To je ona, to musí být ona. Použila obrovský magický výboj jako obranu proti znehybňujícímu kouzlu. Kdyby měla alespoň základní magické vzdělání, věděla

by, že na něco takového stačí nepatrný zlomek použité síly. Tímto způsobem vyplývala snad veškerou svou energii. Ucítil, jak se do její magie mísí aura dalšího účastníka konfliktu. Určitě to musí být jeden z těch chlapců, kterých si všiml minule. Nemohl poznat, který z nich to je, neboť barevné spektrum jejich aury bylo velice podobné – skoro to vypadalo, že jsou bratři nebo bratřanci.

Bezmyšlenkovitě vyrazil směrem k místu konfliktu a za okamžik narazil na plot. Podíval se na prsten. Už zase z něj zbyl jen malý šedavý kroužek. Vzdáleně vnímal magickou auru obou chlapců, ale dívka úplně zmizela z jeho vědomí. Teď aspoň ví, že žije a kde ji najít. Jen stále není jasné, jak ji pozná. Ze záhadných důvodů kolem ní není znát žádná magická aura, jen když dojde k akci, zazáří jako meteor, a stejně rychle zase zhasne.

Zapátral kolem sebe, jestli se nedívá oko Bdělých. Při takovém magickém výkyvu by se divil, kdyby si toho nevšimli. Mohl by se tu objevit ochránce, aby zjistil, o co jde. Chvilí dával pozor, ale nic se nedělo. Možná mají starosti jinde, možná je Jižní kontinent tak chudý na magii, že je ani nezajímá.

Zabalil prstýnek zase do hadříku a rozhodl se ho vrátit na místo, kde ho našel. Kolem dutiny nastražil hlídací kouzlo, aby se včas dozvěděl, bude-li ho někdo odnášet.

Znovu se vydal k Útulnému domovu a došel až k hlavní bráně. Musí se podívat dovnitř. Kdyby měl dost magie, nebyl by problém vzít na sebe třeba podobu ptáka, ale v současné nouzi se o to bude muset pokusit nemagickými prostředky. Nebyl si jistý, jakou zvolit taktiku, proto zůstal stát opodál a přemýšlel.

K bráně zatím přicházeli lidé a přijely i dva menší kočáry s koňmi. Všichni mířili dovnitř. Vtom se za jeho zády vynořila starší žena.

„Taky se jdete podívat na umístovací slavnost?“ zeptala se ho.

Vron se chopil nabízené příležitosti: „Rád bych, ale nejsem zdejší a nemám ani tu nejmenší představu, jak to tu chodí. Myslíte, že byste mi mohla poradit?“

„Moc ráda. Jenže ono se musí zaplatit vstupné a na to já nemám...“

„To nevadí, rád vás pozvu na svůj účet. Víte, hledám jedno děvče.“

„Rozumím. Já tady mám dceru, kterou mi před lety vzali. Ráda bych ji viděla a taky chci zjistit, kdo si ji vezme do péče. Tahle slavnost slouží totiž k tomu, aby si tu movitější lidé vybrali dívky a chlapce do služby. Přicházejí sem vojenští verbíři, farmáři, kteří potřebují pracovní síly na pole, nebo páni, kteří si chtějí vychovat ještě nezkaženou služebnou. Kdo zaplatí vyšší sponzorský příspěvek, může si vybrat jako první. Jak staré je děvče, které hledáte?“

„Nejsem si jistý. Potřeboval bych se na pár věcí zeptat.“

„No, já být vámi, tak se moc nevyptávám, to by vás mohli šupem vyvést ze dveří.“

„Dobrá, budu se jenom rozhlížet. Poslyšte, možná bychom mohli tvrdit, že jsme manželé a chceme služebnou.“

„Kde jste nechal oči, milý pane? Já jsem chudá ženská a vy vypadáte jako dobře situovaný pán. Ale mohli bychom říct, že jsem vaše hospodyně a že chcete, abych vybrala nějaké šikovné děvče do kuchyně. Co vy na to?“

„Dobrý nápad,“ přikývl Vron a vykročil do areálu Útulného domova.

„Přejete si jen obyčejné vstupné, nebo i s obědem?“ zeptala se pracovnice ústavu, která tu seděla u stolečku s papíry a kasičkou.

Vron vytáhl malý safír: „I s obědem prosím. Mohu zaplatit kamenem?“

Sestra u stolku se rozzářila a obdařila je svým nejširším úsměvem.

„Ale samozřejmě, pane, jen nevím, zda budu mít na zpět.“

„S tím si nedělejte starosti. Platím i za mou hospodyně a zbytek věnujte na něco užitečného pro děti.“

„Račte dál, vašnosti, Zita vás doprovodí,“ sestra kývla na dívku stojící opodál, která je vedla přes dvůr do další menší branky, za níž se rozprostírala zahrada. Ukázala na bílé židle ve stínu pod stromy.

Vron a jeho průvodkyně se posadili a začali se rozhlížet kolem sebe. Pohybovalo se tu asi deset dívek, které roznášely nápoje.

„Ne, ta moje tu nikde není. A co ta vaše?“ zašeptala žena.

Vron neodpověděl, jen neurčitě pokrčil rameny. Bude se muset zkusit nějak nenápadně dívek dotknout, jeho vnitřní oko vnímající magii okolí zklamalo.

„Jak vám mám vlastně říkat?“ zašeptal po chvíli své společnici.

„Říkejte mi Marie. To moje děvče se jmenuje Paula a má vlnité kaštanové vlasy s rudým nádechem. Párkrát jsem ji zahlédla, když děti chodívaly se sestrami na pláž sbírat

mušle. Je moc krásná, ale tady ji nikde nevidím. Je jí teprve třináct, možná ještě zůstala v dětském oddělení. Snad se jí nic nepříhodilo...”

Ještě chvíli si spolu povídali o zahradě, jak je podivuhodně pěkná v takovém suchu, a o dívkách, které poletovaly sem a tam, ale na žádné dotazy návštěvníků neodpovídaly.

Pak dorazila sestra, představila se jako Agáta, omluvila se za zdržení a dala pokyn jedné z dívek, která po chvilce do zahrady přivedla ještě čtyři chlapce.

„Copak ty kluky pořádně nekrmíš, že jsou taková vyžlata?“ divila se Marie.

Došlo na představování chlapců a dívek. Každý o sobě řekl pár slov a sestra je doplňovala ještě svým komentářem, kde vyzdvihovala jejich hlavní přednosti.

„Tohle je fakt slabota,“ ozvalo se tiše za nimi od jednoho z účastníků, „já si počkám až na výběr u oběda, tam budou ti lepší.“

Nicméně několik zúčastněných vstalo a šlo se domlouvat k sestře. Za chvíli odcházeli v doprovodu zvolených dívek, dokonce byl mezi vybranými i jeden z chlapců.

„A co se stane s těmi nevybranými?“ zajímal se Vron.

„Pokud se je nepodaří do osmnácti let umístit, jsou odvezeni na horské plantáže a prodáni jako otroci. Ale psst, o tom se nesmí veřejně mluvit.“

Když byli všichni zájemci uspokojeni, začali se přítomní zvedat. Ti, co neměli poukázku na oběd, odcházeli a ostatní byli uvedeni do jídelny uvnitř budovy. Nebyla nijak zvlášť velká, ale byl tu příjemný chládek. Každý hledal místo, odkud bude mít nejlepší rozhled. Za chvilku všichni seděli a zvědavě vyhlíželi další program.

Sestra Agáta zatleskala a hned se objevili mladí lidé, kteří začali obsluhovat hosty u stolu.

Marie zatahala Vrona za rukáv a vzrušeně zašeptala:

„Támhle je, támhleto, to je ona. A jak jí to sluší, chudince
mojí malé.“

Ohlédl se naznačeným směrem a skutečně uviděl krásnou dívku s vlnitými vlasy. Zarazil ho ale její výraz. Pohybovala se jako duchem nepřítomná a na tváři měla nános pudru, který zakrýval tmavší místo, nejspíš modřinu. Sestra jí ukázala staršího muže s odulou tváří, který se zálibně díval po dívce a rukou plnou prstenů ji chytl kolem pasu a otočil ji k sobě. Dívka před něj mrskla talíř s polévkou tak prudce, až vyšpláchla na čistý ubrus. Muž se zasmál a chytil ji za ruku. Ona sebou škubla, ale vytrhnout se jí nepodařilo. Znovu se zasmál a pustil ji.

„Panebože, to snad ne! On si ji vyhlédl Seladonin. Holčička moje malá, smůla se jí lepí na paty už odmalička. A teď ještě tohle,“ zanaříkala tiše Marie.

„A kdopak je ten pán?“

„Ten? Je majitelem všech vykřičených domů v našem městě. Proti němu se nemáme šanci postavit. Pracuje pro něj nejméně polovina všech zlodějů a lumpů v širokém dalekém okolí.“

Vron se na něj podíval ještě jednou a podrobněji. Sedmý smysl pravděpodobně vůbec neměl. Asi vládne spíš pomocí peněz a teroru.

Vtom se Seladonin zvedl a přistoupil k sestře. Vron se také zdvihl a šel k nim.

„Jsem rozhodnutý, vezmu si tu zrzku a tu vysokou blondýnu,“ prohlásil muž.

„Povězte mi, sestro,“ vmísil se do jejich debaty Vron, aniž si všímal zamračeného pohledu obézního muže, „jak rozhodujete, když se o dívku ucházejí dva zájemci? Také mám zájem o tu rusovlásku.“

Sestra se bojácně ohlédla po Seladoninovi, ale než mohla odpovědět, ozval se on sám: „Milý pane, všechno závisí

na penězích. Já za ni nabízím zlato v hodnotě hraběcího kočáru. Můžete snad dát víc?“

„No,“ začal váhavě Vron, „musí se zaplatit hned na místě?“

„Samozřejmě,“ zatvářil se obézní muž vítězoslavně, jistý si svou finanční převahou, „kdo na místě složí vyšší hodnotu, má přednost. A já už jmenovanou hodnotu složil, že sestro?“

Vychovatelka jen nesměle přikývla. Vron si byl jistý, že ten chlap nestydatě lže, ale ani nemrkl.

„Tak dobrá,“ přikývl a díval se Seladoninovi na několik vteřin přímo do očí. Pak sáhl do kapsy a položil na dlaň tři diamanty.

„Co vy na to, sestro? Tohle je hodnota dvou kočárů a ještě něco zbyde. Máte zájem?“

„Vy jste blázen, chlape, za to žádná ženská nestojí,“ vyvalil oči Seladonin, mávl rukou a otočil se zpět ke stolu, kam už dívky servírovaly další chod. Vron se pousmál a nechal vyprchat zbytek kouzla lhostejnosti, kterým nepatrně postrčil protivníka pryč od žádané dívky. Snad si toho nikdo z přítomných nevšiml. Nechal drahé kameny pomalu sklouznout do dlaně sestry Agáty a vrátil se k Marii, která vyděšeně sledovala jeho počínání.

„Copak jste to tam domlouval? Tomu chlapovi se nedá věřit, měl byste být opatrný,“ zašeptala Marie, když dosedl zpět ke stolu.

Neodpověděl, jen pokrčil rameny a pustil se do polévky. Jíst nepotřeboval, ale odmítnutí by bylo nápadné. Hosté dojedli polévku a začaly se roznášet další chody. Postupně si zval k sobě dívky, které nosily ták s pokrmy, prohlédl si, co nabízejí, a pak vrtěl hlavou, že si dá něco jiného. Dotek mu o dívkách prozradil víc než pohled, ale žádná z nich nebyla ta, kterou chtěl najít. Byl si jistý, že dotykem ji musí poznat.

